

MIR VAM BODI!

Nagovor ob 2. velikonočni – beli nedelji (A), prazniku Božjega usmiljenja
Apd 2,42-47; Ps 117; 1 Pt 1,3-9; Jn 20,19-31

Pripravil: dr. Marjan Turnšek, predsednik SKU

Mir vam bodi!

Tako lepo zveni Jezusov pozdrav po vstajenju, da sem ga moral uporabiti, da vas pozdravim. Današnji evangelij o Jezusovem prikazanju učencem za zaprtimi vrati na veliko noč in čez osem dni nas postavlja pred zanimivo situacijo. Učenci zaprti v »gornjo izbo«, Jezusov grob pa odprt in prazen. Strah in zapahnjena vrata. Učence je strah pred tem, kar je zunaj: bojijo se smrti, bojijo se poraza, nerazumevanja; bojijo se odkriti, da so njihovi projekti in pričakovanja propadla. Najdemo kaj podobnosti z nami? Smo se zamajali v svoji veri v velike sposobnosti človeštva, v malikovanje vsemogočne znanosti; se je omajalo predrzno zaupanje v vsemogočnost človeka in njegovo nepremagljivost? Ali ni vse samo prevara in polomija, če je mali virus uspel ves svet tako zaustaviti in nas zapreti za domača »vrata«?

Morda se še najbolj skrivamo pred dejstvom, da ni šlo vse dobro – ne doma, ne v gospodarstvu, ne v politiki, niti v Cerkvi – in da bo treba urediti mali in veliki svet na novo.

Strah je pogosto kamen, ki zapira grob našega življenja: z njim se zapremo, ko ni tako, kot bi radi, ko smo razočarani, ko se bojimo resničnosti ... Tudi trenutne razmere so nas zaprle v ozke prostore bivanja, normalnost se kar noče in noče vrniti ... In če izgubimo še upanje, se bodo naša stanovanja in hiše res spremenile v zaprte grobove. Praznik velike noči je bil in tudi letos je oznanil, da je bil kamen res odvaljen od groba, a naše »hiše« ostajajo še kar zaprte; karantene, izolacije in omejitve dela ter gibanja še kar ostajajo.

Kristjani spet živimo neke vrste paradoks kot prva skupnost učencev, ki ga je mogoče premagati le tako, da odpremo vrata srca upanju.

Med našim sedanjim občutjem in doživljanjem učencev takrat je kar nekaj podobnosti. Največja je v tem, da nas Jezus ni in nas ne bo pustil same, ampak vstopa v prostorja naših strahov, da bi osvobodil naša življenja težkih kamnov. Kljub zaklenjenim vratom Jezus ne odneha, razočaranje učencev ga ne zadrži: vstopa kar skozi zaprta vrata, ki so podobna vratom našega srca, kadar so zaprta za upanje. *Prvi Jezusov dar skupnosti je mir.*

Tudi mi v sedanjih situacijah še kako potrebujemo mir, da bi bili sposobni prinašati odpuščanje v ranjene odnose, ki so se v teh dneh morda še bolj ranili, v družinske in družbene konflikte, ki so nastali. Koliko nemira je po medijih, forumih, socialnih omrežjih ... še posebej potrebujemo dar miru tam, kjer ne vidimo več upanja za prihodnost. Svoj jutri bomo sposobni prav organizirati šele, ko bomo prejeli mir Vstalega. Lahko ga prejmemo tudi zdajle: le povabimo Vstalega, četudi še ne moremo odpreti vrat, saj vstopa tudi skozi zaprta.

Ujetim v strahove je težko verjeti, da Kristus lahko spremeni dogajanje. Težka doživljanja preženejo tolažbo in odprejo prostor razočaranju, celo brezupu. Ko je na preizkušnji zaupanje, ko nas stvarnost razočara, ko se počutimo prevarane, je zelo težko upati. Ne zgodi se takoj. Zato Kristus nadaljuje svoje obiske na najrazličnejše načine.

Še eno podobnost lahko izluščimo iz evangeljskega odlomka. Izvemo namreč, da so bila vrata osem dni po Jezusovem obisku še kar zaprta. Izkušnja srečanja z Vstalim ni avtomatsko spremenila življenja. Ne prvih učencev ne našega. Koliko velikih noči smo že praznovali!? Koliko obhajil smo že prejeli!? Povprečna tradicionalna vera se prepozna v Tomaževi neveri, ki rodi sumničavega človeka. A, glejte, Tomaž se obnaša povsem normalno. Kako bi mogel verjeti, kar so drugi pripovedovali, če je videl, da so kljub temu, da so srečali Vstalega, ostali za zaklenjenimi vrati? Nič se ni spremenilo. Tomaž ne more verjeti, ker vidi še naprej skupnost, ki jo je strah in tiči za zaklenjenimi vrati.

Si upamo potegniti vzporednico z nami?

*Ali način, kako kristjani živimo, pomaga drugim verovati
v živo navzočnost Kristusa?*

Če nas še naprej obvladuje strah, obupavanje, če nam ne uspe ohranjati miru v srcu v težkih situacijah, kako naj potem mislimo, da bo svet veroval v Jezusovo vstajenje?

Da je danes res veliko »nevernih Tomažev«, ki ne morejo verovati, je odgovorna tudi skupnost kristjanov, ker naše življenje ne pričuje o tem, kar oznanjamo. Tomaž pomeni »Dvojček« – »Dvojni«. Je »Dvojni«, je nedosleden: malo v skupnosti, malo pa zunaj nje. V svoji drži ni dosleden. Izraža nevero »ne bom veroval«, nato pa čudovito izpove vero »Moj Gospod in moj Bog!«. A Tomaž je tudi »Dvojček« – naš. Zato smo mu tako podobni: v njem prepoznamo vso svojo nedoslednost, svojo nejasnost in svojo težavo verovati, kdaj pa tudi nepričakovano izpoved vere.

Skupaj s prvo skupnostjo smo poklicani dojeti, da trpljenje ni bilo nekoristno, ampak je del naše poti odrešenja.

Je del izkazovanja bližine Božjega usmiljenja do vseh grešnikov. Jezus ne skriva svojih ran. Po njih ga prepoznajo, da je res On. Jezus je Obličje Očetovega usmiljenja prav zato, ker je šel za nas skozi bolečino in smrt. Trpljenja z vstajenjem ni spravil v predal, ni želel pozabiti nanj, ampak pokazati, kaj je postal prav po poti trpljenja iz ljubezni.

Tudi mi smo, kar danes smo, postali tudi po naših ranah, ranjenostih. Velika noč nas je znova spomnila, da se tudi naše novo življenje rodi iz bolečine. Zato smo tudi v trenutni bolečini gotovi, da ni nekoristna, ampak nam bo dala moč odvaliti kamen strahu, ki teži naša razbita življenja. Če le sprejmemo z vero Vstalega, ki prihaja tudi za nas skozi zaprta vrata in ne kljub epidemiji, ampak tudi v njej.

Nedeljsko srečanje ob Božji besedi in duhovnem obhajilu lahko sklenete ali nadaljujete s pogovorom o tem, koliko uspe vsak ohranjati upanje v tem času tolikih izolacij, »zaprtih vrat«. In morda še bolj o tem, koliko vaše pričevanje z življenjem pomaga drugim verovati v Jezusovo vstajenje. Odgovarjajte si na preprosto vprašanje: V čem kot kristjan v tej situaciji živim drugače od tistih, ki ne verujejo v Kristusa?

